

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

1 martie 2018 *

„Trimitere preliminară – Taxă cu efect echivalent taxelor vamale – Articolul 30 TFUE – Impozit intern – Articolul 110 TFUE – Taxă aplicată produselor petroliere exportate – Nerepercutarea taxei asupra consumatorului – Sarcina taxei suportată de contribuabil – Rambursarea sumelor plătite de contribuabil”

În cauza C-76/17,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Înalta Curte de Casație și Justiție (România), prin decizia din 17 noiembrie 2016, primită de Curte la 13 februarie 2017, în procedura

SC Petrotel-Lukoil SA,

Maria Magdalena Georgescu

împotriva

Ministerului Economiei,

Ministerului Energiei,

Ministerului Finanțelor Publice,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, domnii C. Vajda și E. Juhász, doamna K. Jürimäe și domnul C. Lycourgos (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru SC Petrotel-Lukoil SA, de C. Vasile, de M. Strîmbei și de A. Barbu, avocați;
- pentru guvernul român, de R.-H. Radu, de L. Lițu și de R. Mangu, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de F. Clotuche-Duvieusart și de L. Radu Bouyon, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: română.

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 30 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între SC Petrotel-Lukoil SA (denumită în continuare „Lukoil”) și doamna Maria Magdalena Georgescu, pe de o parte, și Ministerul Economiei (România), Ministerul Energiei (România) și Ministerul Finanțelor Publice (România), pe de altă parte, în legătură cu refuzul Ministerului Economiei de a rambursa sumele forfetare plătite de Lukoil la Fondul special pentru produse petroliere constituit pentru acoperirea datoriilor fostei Companii Române de Petrol (denumită în continuare „CRP”).

Cadrul juridic

- 3 Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 249/2000 privind constituirea și utilizarea Fondului special pentru produse petroliere (*Monitorul Oficial al României*, Partea I, nr. 647 din 12 decembrie 2000), astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 142/2006 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 53/2005 privind reglementarea unor măsuri financiare în domeniul bugetar și al contabilității publice (denumită în continuare „O.U.G. nr. 249/2000”), a instituit Fondul special pentru produse petroliere pentru acoperirea integrală a obligațiilor de plată aferente fostei CRP.
- 4 Articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000 are următorul cuprins:
„Se constituie Fondul special pentru produse petroliere, prin includerea în prețul produselor petroliere livrate pe piața internă și externă, benzină și motorină, obținute de producători sau rezultate din procesare, a unei sume fixe în [lei românești (RON)] reprezentând echivalentul sumei de [0,01 dolari americani (USD) pe litru] la cursul de schimb valutar din ultima zi a lunii anterioare livrării.”
- 5 Potrivit articolului 2 din O.U.G. nr. 249/2000:
„Fondul special pentru produse petroliere, constituit în condițiile articolului 1, este gestionat de Ministerul Industriei și Comerțului [România] și va fi utilizat pentru acoperirea integrală a obligațiilor de plată aferente fostei [CRP].”
- 6 Articolul 5 din O.U.G. nr. 249/2000 prevede:
„Obligația de a calcula și de a vira sumele rezultate din aplicarea articolului 1 revine producătorilor și procesatorilor persoane juridice cu sediul în România, indiferent de forma de organizare, natura capitalului și destinația produsului, prin destinație înțelegându-se categoria de folosință și tipurile de utilizatori ai produsului în cauză.”
- 7 Articolul 7 din O.U.G. nr. 249/2000 prevede:
„Suma fixă inclusă în prețurile produselor petroliere prevăzute la articolul 1 reprezintă cheltuială deductibilă din punct de vedere fiscal.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 8 Lukoil a solicitat Ministerului Economiei rambursarea sumelor pe care le-a plătit pentru exporturile de produse petroliere, în temeiul O.U.G. nr. 249/2000, între 1 ianuarie 2007 și 31 martie 2010.
- 9 Prin scrisoarea din 24 mai 2010, Ministerul Economiei a refuzat rambursarea sumelor solicitate de Lukoil.
- 10 În aceste condiții, Lukoil a formulat o acțiune la Curtea de Apel București (România). Această societate a arătat în esență că respectivele sume erau nedatorate începând cu aderarea României la Uniunea Europeană, la 1 ianuarie 2007, în măsura în care plata lor este contrară articolului 30 TFUE, întrucât constituie o taxă cu caracter fiscal impusă unilateral de un stat membru și percepută asupra mărfurilor care traversează o frontieră.
- 11 Prin hotărârea din 12 octombrie 2011, Curtea de Apel București a respins acțiunea Lukoil. Această instanță a statuat printre altele că suma de 0,01 USD pe litru inclusă în prețul produselor petroliere era calculată pentru produsele livrate atât în România, cât și în afara acestui stat membru, astfel încât, nefiind datorată în temeiul trecerii unei frontiere de o marfă, taxa în cauză nu constituia nici o taxă vamală la export, nici o taxă cu efect echivalent, ci constituia o taxă internă. Aceasta a adăugat că, presupunând că taxa instituită prin O.U.G. nr. 249/2000 constituie o taxă vamală interzisă de articolul 30 TFUE, cererea Lukoil având ca obiect rambursarea acestei taxe ar fi nefondată, având în vedere interdicția îmbogățirii fără justă cauză, astfel cum a fost aplicată de Curte în Hotărârea din 14 ianuarie 1997, Comateb și alții (C-192/95-C-218/95, EU:C:1997:12). Astfel, potrivit Curții de Apel București, suma în cauză era inclusă, în temeiul articolului 1 din O.U.G. nr. 249/2000, în prețul benzinei și al motorinei livrate în afara României și astfel nu era suportată de persoana care livra produsele petroliere, ci de cumpărător.
- 12 Lukoil a formulat recurs împotriva hotărârii din 12 octombrie 2011 la Înalta Curte de Casație și Justiție (România). Această instanță a anulat hotărârea respectivă și a trimis cauza spre rejudecare în fața Curții de Apel București. Prin hotărârea din 25 ianuarie 2016, această din urmă instanță a respins acțiunea Lukoil.
- 13 În această hotărâre, Curtea de Apel București a considerat, pe baza unei expertize contabile, că, deși a calculat și a plătit taxa în cauză către stat, Lukoil nu a adăugat suma forfetară de 0,01 USD pe litru la prețul de vânzare a produselor petroliere pe care le-a vândut între 1 ianuarie 2007 și 31 martie 2010, ci a imputat această sumă asupra propriilor resurse. În pofida acestei constatări, instanța menționată a statuat totuși că Lukoil nu dovedise că plata respectivei taxe îi cauzase un prejudiciu. Astfel, Lukoil ar fi instituit, din proprie inițiativă, o modalitate de plată care nu este nici imputabilă autorității pârâte, nici întemeiată pe dispozițiile O.U.G. nr. 249/2000. Astfel, instanța menționată a statuat că Lukoil nu avea dreptul la rambursarea solicitată din moment ce taxa în litigiu nu fusese plătită în temeiul unor dispoziții declarate în mod definitiv nelegale, ca fiind contrare dreptului Uniunii, ci al unui mecanism instituit de Lukoil însăși și care nu era prevăzut de reglementarea națională.
- 14 Lukoil a formulat recurs împotriva hotărârii din 25 ianuarie 2016 la Înalta Curte de Casație și Justiție. Această instanță arată că taxa în litigiu este o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, întrucât prezintă un caracter pecuniar, este impusă în mod unilateral de autoritatea competentă a unui stat membru și se aplică mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera. Aceasta arată că Lukoil a solicitat rambursarea taxelor pe care le-a plătit din fonduri proprii între 1 ianuarie 2007 și 31 martie 2010. Or, Curtea nu s-ar fi pronunțat niciodată, din perspectiva articolului 30 TFUE, asupra aspectului dacă, în ipoteza în care a suportat efectiv sarcina unei taxe cu efect echivalent unei taxe vamale, un contribuabil poate solicita rambursarea sumelor plătite, chiar dacă mecanismul de plată a acestei taxe a fost conceput în legislația națională astfel încât respectiva taxă să fie repercutată asupra consumatorului.

- 15 În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

- „1) Prevederile articolului 30 TFUE se opun unei interpretări în sensul că, în ipoteza în care contribuabilul a suportat efectiv taxa cu efect echivalent, acesta poate solicita restituirea sumelor achitate cu acest titlu chiar dacă mecanismul de plată a taxei a fost conceput în legislația națională astfel încât taxa să se răsfrângă asupra consumatorului european?
- 2) Restituirea sumelor percepute cu titlu de taxe cu efect echivalent în ipoteza în care acestea au fost suportate efectiv de către contribuabil (iar nu transferate consumatorului) este compatibilă cu prevederile dreptului comunitar?”

Cu privire la întrebările preliminare

- 16 Prin intermediul celor două întrebări, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă dreptul Uniunii, în particular articolul 30 TFUE, trebuie interpretat în sensul că contribuabilul, care a suportat efectiv sarcina taxei cu efect echivalent contrare acestui articol, trebuie să poată obține rambursarea sumelor pe care le-a plătit cu acest titlu, chiar și într-o situație în care mecanismul de plată a taxei a fost conceput, în legislația națională, astfel încât această taxă să fie repercutată asupra consumatorului.

Considerații introductive

- 17 Împrejurarea că, pe plan formal, o instanță națională a formulat cererea sa preliminară făcând trimitere la anumite dispoziții ale dreptului Uniunii nu împiedică Curtea să furnizeze acestei instanțe toate elementele de interpretare care pot fi utile pentru soluționarea cauzei cu care este sesizată, indiferent dacă respectiva instanță s-a referit sau nu s-a referit la acestea în enunțul întrebărilor sale. În această privință, revine Curții sarcina de a extrage din ansamblul elementelor furnizate de instanța națională, în special din motivarea deciziei de trimitere, elementele de drept al Uniunii care necesită o interpretare, având în vedere obiectul litigiului (a se vedea în special Hotărârea din 27 octombrie 2009, *ČEZ*, C-115/08, EU:C:2009:660, punctul 81, și Hotărârea din 29 septembrie 2016, *Essent Belgium*, C-492/14, EU:C:2016:732, punctul 43).
- 18 În speță, instanța de trimitere arată că taxa prevăzută de O.U.G. nr. 249/2000 este o taxă cu efect echivalent, în sensul articolului 30 TFUE. Cu toate acestea, din decizia de trimitere reiese că, drept răspuns la cererea de rambursare a Lukoil, Ministerul Economiei susținuse că această taxă nu era nici o taxă vamală, nici o taxă cu efect echivalent, ci constituia un impozit intern, iar Curtea de Apel București, instanța pe fond din cauza principală, a confirmat această concluzie în hotărârea din 12 octombrie 2011.
- 19 În observațiile lor scrise, guvernul român și Comisia Europeană consideră de asemenea că taxa prevăzută de O.U.G. nr. 249/2000 constituie un impozit intern, în sensul articolului 110 TFUE.
- 20 Având în vedere aceste contestări, este astfel necesar, înainte de a răspunde la întrebările adresate de instanța de trimitere, să se furnizeze acestei instanțe toate elementele de interpretare utile privind calificarea juridică a respectivei taxe în raport cu dreptul Uniunii.
- 21 Orice sarcină pecuniară, chiar minimă, impusă unilateral asupra mărfurilor în temeiul faptului că trec frontiera, oricare ar fi denumirea și modul de aplicare ale acesteia, și care nu reprezintă o taxă vamală propriu-zisă constituie o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale. În schimb, o sarcină pecuniară care rezultă dintr-un regim general de impozite interne aplicat în mod sistematic, potrivit aceluiași criterii obiective, unor categorii de produse indiferent de originea sau de destinația acestora intră în sfera de

aplicare a articolului 110 TFUE, care interzice impozitele interne discriminatorii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 iunie 2006, *Air Liquide Industries Belgium*, C-393/04 și C-41/05, EU:C:2006:403, punctele 51, 55 și 56, precum și Hotărârea din 17 iulie 2008, *Essent Netwerk Noord* și alții, C-206/06, EU:C:2008:413, punctele 40 și 41).

- 22 O taxă aplicată pe baza unor criterii identice produselor naționale comercializate pe piața națională și celor exportate poate totuși fi interzisă de Tratatul FUE atunci când venitul din acest impozit este destinat susținerii unor activități de care beneficiază în mod special produsele naționale comercializate pe piața națională.
- 23 Astfel, într-un asemenea caz, poate rezulta o discriminare împotriva produselor exportate, în măsura în care sarcina fiscală care grevează produsele comercializate pe piața națională este neutralizată de avantaje la a căror finanțare servește aceasta, pe când cea care grevează produsele exportate reprezintă o sarcină netă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 aprilie 2002, *Nygård*, C-234/99, EU:C:2002:244, punctul 22, și Hotărârea din 8 iunie 2006, *Koornstra*, C-517/04, EU:C:2006:375, punctul 18).
- 24 În această privință, dacă avantajele care rezultă din modul cum sunt utilizate veniturile dintr-o taxă care face parte dintr-un regim general de impozite interne și care se aplică în mod sistematic produselor naționale comercializate pe piața națională și celor exportate compensează integral sarcina suportată de produsul național comercializat pe piața națională la punerea sa în circulație, acest impozit constituie o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale, contrar articolelor 28 și 30 TFUE. În schimb, o astfel de taxă ar constitui o încălcare a interdicției de a discrimina prevăzute la articolul 110 TFUE dacă avantajele pe care le presupune afectarea veniturilor din impozit pentru produsele naționale comercializate pe piața națională nu compensează decât parțial sarcina suportată de acestea. În această ipoteză, taxa percepută asupra produselor naționale exportate, în principiu legală, va trebui să fie interzisă în măsura în care compensează respectiva sarcină și să facă obiectul unei reduceri proporționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iunie 2006, *Koornstra*, C-517/04, EU:C:2006:375, punctele 19 și 20, precum și jurisprudența citată).
- 25 Pentru a fi aplicat în mod util și corect, criteriul compensării presupune să fie verificată, în cursul unei perioade de referință, echivalența pecuniară dintre cuantumurile percepute în mod global asupra produselor naționale comercializate pe piața națională în temeiul taxei vizate și avantajele de care beneficiază aceste produse cu titlu exclusiv. Revine, așadar, instanței de trimitere sarcina de a se asigura că produsele naționale comercializate pe piața națională nu obțin, *de facto*, din veniturile din taxa în litigiu un beneficiu exclusiv sau proporțional mai mare decât produsele naționale exportate, susceptibil să compenseze total sau parțial sarcina reprezentată de această taxă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 iunie 2006, *Koornstra*, C-517/04, EU:C:2006:375, punctele 21 și 22, precum și jurisprudența citată).
- 26 În speță, din cererea de decizie preliminară reiese că O.U.G. nr. 249/2000 a instituit Fondul special pentru produse petroliere, constituit pentru acoperirea obligațiilor de plată ale fostei CRP și finanțat prin contribuția tuturor producătorilor și a procesatorilor de produse petroliere (benzină și motorină) cu sediul în România. Conform articolului 1 din O.U.G. nr. 249/2000, acești contribuabili sunt obligați să includă în prețul produselor pe care le livrează, atât pe piața națională, cât și în afara României, o sumă forfetară de 0,01 USD pe fiecare litru de produs petrolier comercializat. Potrivit articolului 5 din O.U.G. nr. 249/2000, obligația de a calcula și de a vira sumele rezultate revine producătorilor și procesatorilor persoane juridice cu sediul în România, indiferent de destinația produselor lor.
- 27 Or, deși taxa prevăzută la articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000 constituie într-adevăr o sarcină pecuniară, impusă unilateral asupra unor mărfuri, aceasta nu pare, având în vedere elementele prezentate la punctul anterior, să fie datorată în temeiul trecerii unei frontiere. Astfel, această taxă se aplică în același mod, la aceeași rată și în același stadiu atât produselor petroliere livrate pe piața română, cât și celor livrate într-un alt stat membru. Faptul generator al taxei prevăzute la respectivul

articol 1 pare, așadar, să constea în comercializarea produselor petroliere, indiferent dacă aceasta are loc în România sau în alt stat membru. Această taxă s-ar aplica astfel independent de faptul că produsele petroliere în cauză trec frontiera română.

- 28 În aceste condiții, taxa menționată este susceptibilă să constituie un impozit intern nediscriminatoriu, compatibil cu dreptul Uniunii.
- 29 Cu toate acestea, instanța de trimitere ar mai trebui să verifice și dacă afectarea veniturilor din aceeași taxă nu avantajează produsele petroliere naționale comercializate pe piața națională, decizia sa neconținând niciun element în această privință. Astfel, împrejurarea că taxa prevăzută la articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000 servește la plata datoriilor fostei CRP nu poate, în sine, să permită înlăturarea definitivă a ipotezei în care veniturile din această taxă ar fi de fapt destinate alimentării unor activități de care beneficiază exclusiv sau parțial aceste produse în detrimentul produselor naționale exportate către alte state membre decât România.
- 30 Dacă din aceste verificări rezultă că veniturile din taxa prevăzută la articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000 nu avantajează produsele naționale comercializate pe piața națională, această taxă ar putea constitui un impozit intern legal. Dacă s-ar dovedi că taxa le avantajează parțial sau într-atât încât să compenseze integral sarcina sa, ar putea fi vorba fie, în primul caz, despre un impozit intern discriminatoriu contrar articolului 110 TFUE, fie, în al doilea caz, despre o taxă cu efect echivalent unei taxe vamale contrară articolului 30 TFUE. Revine astfel instanței de trimitere sarcina să efectueze verificările necesare pentru a stabili natura taxei prevăzute la articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000 și compatibilitatea sa cu dreptul Uniunii.
- 31 Odată făcute aceste precizări, în ipoteza în care este vorba despre o taxă cu efect echivalent, contrară articolului 30 TFUE, trebuie să se răspundă la aspectul legat de dreptul la rambursare, astfel cum a fost reformulat la punctul 16 din prezenta hotărâre.

Cu privire la dreptul la rambursare

- 32 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că dreptul de a obține restituirea impozitelor percepute de un stat membru cu încălcarea dreptului Uniunii este urmarea și completarea drepturilor conferite contribuabililor de dispozițiile dreptului Uniunii, astfel cum au fost interpretate de Curte. Astfel, un stat membru este obligat, în principiu, să restituie impozitele percepute cu încălcarea dreptului Uniunii, potrivit modalităților procedurale naționale în conformitate cu principiile echivalenței și efectivității (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 9 noiembrie 1983, San Giorgio, 199/82, EU:C:1983:318, punctul 12, Hotărârea din 14 ianuarie 1997, Comateb și alții, C-192/95-C-218/95, EU:C:1997:12, punctul 20, precum și Hotărârea din 12 decembrie 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, punctul 30).
- 33 Cu toate acestea, prin excepție de la principiul rambursării taxelor incompatibile cu dreptul Uniunii, rambursarea unei taxe percepute fără a fi datorată poate fi refuzată atunci când ar determina o îmbogățire fără justă cauză a persoanelor îndreptățite. Protecția drepturilor garantate în acest domeniu de ordinea juridică a Uniunii nu impune, așadar, rambursarea impozitelor, a drepturilor și a taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii, în cazul în care se stabilește că persoana obligată la plata acestor drepturi le-a repercutat în mod efectiv asupra altor persoane (Hotărârea din 9 noiembrie 1983, San Giorgio, 199/82, EU:C:1983:318, punctul 13, Hotărârea din 14 ianuarie 1997, Comateb și alții, C-192/95-C-218/95, EU:C:1997:12, punctul 21, precum și Hotărârea din 6 septembrie 2011, Lady & Kid și alții, C-398/09, EU:C:2011:540, punctul 18).
- 34 Astfel, în asemenea condiții, nu operatorul economic este cel care a suportat sarcina taxei percepute fără a fi datorată, ci cumpărătorul asupra căruia această sarcină a fost repercutată. Prin urmare, rambursarea către operator a cuantumului taxei pe care l-a perceput deja de la cumpărător ar echivala

cu acordarea unei plăți duble, care ar putea fi calificată drept îmbogățire fără justă cauză, fără ca prin aceasta să fie remediate consecințele pe care caracterul ilegal al taxei le are asupra cumpărătorului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 ianuarie 1997, Comateb și alții, C-192/95-C-218/95, EU:C:1997:12, punctul 22, precum și Hotărârea din 6 septembrie 2011, Lady & Kid și alții, C-398/09, EU:C:2011:540, punctul 19).

- 35 Având în vedere că un asemenea refuz al rambursării unei taxe aplicate vânzării de produse constituie o limitare a unui drept subiectiv conferit de ordinea juridică a Uniunii, acesta trebuie să fie interpretat în mod restrictiv. În consecință, repercutarea directă a taxei nedatorate asupra cumpărătorului constituie singura excepție de la dreptul la rambursarea taxelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii (Hotărârea din 6 septembrie 2011, Lady & Kid și alții, C-398/09, EU:C:2011:540, punctul 20).
- 36 În speță, este cert că, contrar a ceea ce prevede articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000, Lukoil nu a repercutat taxa prevăzută la acest articol asupra consumatorului produselor petroliere pe care le-a comercializat. Instanța de trimitere ridică problema dacă, într-o situație în care mecanismul de plată a acestei taxe a fost conceput în legislația națională astfel încât respectiva taxă să fie repercutată asupra consumatorului, Lukoil poate totuși avea dreptul la rambursarea sumelor pe care le-a plătit.
- 37 În această privință, trebuie arătat că, în măsura în care Lukoil a suportat cuantumul taxei prevăzute la articolul 1 din O.U.G. nr. 249/2000, rambursarea acestui cuantum nu ar implica nicio îmbogățire fără justă cauză a acestei societăți. În aceste condiții, din moment ce singura excepție de la principiul rambursării unor taxe incompatibile cu dreptul Uniunii acceptată de Curte nu se regăsește în speță, Lukoil are dreptul la rambursarea taxei pe care a suportat-o dacă aceasta este calificată drept taxă cu efect echivalent unei taxe vamale. Eventuala nerespectare a obligației, care decurge din legislația națională, de a repercuta taxa în discuție în litigiul principal asupra prețului final al produsului în cauză este lipsită de relevanță această privință. Astfel, dreptul la rambursarea acestei taxe, care își are temeiul în dreptul Uniunii, nu poate fi refuzat pentru un motiv întemeiat pe dreptul național.
- 38 Pe de altă parte, trebuie precizat că Lukoil ar avea de asemenea dreptul la o rambursare, chiar dacă parțială, a taxei pe care a suportat-o în temeiul articolului 1 din O.U.G. nr. 249/2000 în cazul în care instanța de trimitere ar constata, în lumina jurisprudența Curții și a considerațiilor conținute la punctele 21-25 din prezenta hotărâre, că taxa prevăzută la acest articol este un impozit intern discriminatoriu contrar articolului 110 TFUE. În această ipoteză, acest drept la rambursare ar privi diferența dintre sarcina taxei suportate de produsele comercializate pe piața Uniunii și sarcina taxei suportate de produsele comercializate pe piața națională, această din urmă sarcină ținând seama în mod corespunzător de avantajele de care aceste produse ar fi beneficiat cu titlu exclusiv.
- 39 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că dreptul Uniunii, în particular articolul 30 TFUE, trebuie interpretat în sensul că contribuabilul care a suportat efectiv sarcina unei taxe cu efect echivalent contrare acestui articol trebuie să poată obține rambursarea sumelor plătite cu acest titlu, chiar și într-o situație în care mecanismul de plată a taxei a fost conceput, în legislația națională, astfel încât această taxă să fie repercutată asupra consumatorului.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 40 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

Dreptul Uniunii, în particular articolul 30 TFUE, trebuie interpretat în sensul că contribuabilul care a suportat efectiv sarcina unei taxe cu efect echivalent contrare acestui articol trebuie să poată obține rambursarea sumelor plătite cu acest titlu, chiar și într-o situație în care mecanismul de plată a taxei a fost conceput, în legislația națională, astfel încât această taxă să fie repercutată asupra consumatorului.

von Danwitz

Vajda

Juhász

Jürimäe

Lycourgos

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 1 martie 2018.

Grefier

A. Calot Escobar

Președintele Camerei a patra

T. von Danwitz